

Sygn. akt VI Ka 440/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Waldemar Masłowski (spr.)

Sędziowie SO Barbara Żukowska

SO Andrzej Tekieli

Protokolant Anna Potaczek

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2013 r.

sprawy **J. M.**

oskarżonej z art. 157 § 2 kk

z powodu apelacji, wniesionych przez obrońcę oskarżonego i oskarżyciela prywatnego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 17 czerwca 2013 r. sygn. akt II K 92/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonej J. M. uznając apelacje obrońcy oskarżonej i oskarżyciela prywatnego za oczywiście bezzasadne,

II. nie wymierza oskarżonej i oskarżycielowi prywatnemu opłat za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt VIKa 440/13

UZASADNIENIE

J. M. oskarżona była o to, że w dniu 13 września 2012 r., około godziny 18:30, na ternie drogi polnej pomiędzy miejscowościami Ł. i B., dokonała ona uszkodzenia ciała W. W. (1), uderzając go kilkakrotnie metalową końcówką smyczy o długości ok. 20 cm, w wyniku czego doznał on zasinienia ciemno zabarwionego w bocznej dystalnej części przedramienia lewego o wymiarach 8x6 cm i bolesności, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni, tj. o czyn z art. 157 § 2 kk.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 17 czerwca 2013 r. w sprawie o sygn. akt IIK 92/13:

I. na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 kpk w zw. z art. 1 § 2 kk umorzył postępowanie wobec oskarżonej J. M. o czyn opisany w części wstępnej wyroku tj. o występki z art. 157 § 2 kk przyjmując, że społeczna szkodliwość powyższego czynu jest znikoma,

II. na podstawie art. 628 pkt 1 kpk w zw. z art. 629 kpk zasądził od oskarżonej J. M. na rzecz oskarżyciela prywatnego W. W. (1) poniesione przez niego koszty procesu w kwocie 300 złotych.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonej, który zarzucił:

1. obrazę szeregu przepisów postępowania, która miała bezpośredni wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 kpk) a mianowicie: art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 92 kpk, art. 410 kpk, 424 § 1 kpk poprzez przekroczenie granic sędziowskiej swobody oceny dowodów, wybiórcze potraktowanie dowodów i pominięcie w uzasadnieniu wyroku analizy odnośnie wiarygodności lub niewiarygodności dowodów, których treść wskazuje na możliwość dokonania ustaleń faktycznych odmiennych od przyjętych przez Sąd, w wyniku czego Sąd orzekający dokonał błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, iż oskarżony obronił się przed dwukrotnym atakiem fizycznym oskarżonej,

2. jak również dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, polegających na:

- nieprawidłowym przypisaniu oskarżonej popełnienia przestępstwa z art. 157 § 2 kk poprzez dowolne uznanie za wiarygodne całości zeznań W. W. (2) złożonych na rozprawie, w których opisał swoją wersję zdarzenia, a wersja ta była odmienna od tej, którą złożył w postępowaniu przygotowawczym w równoległe toczącej się sprawie IIK 191/13, w której występuje w charakterze oskarżonego,

- nieprawidłowej odmowie dania wiary niezmiennym i konsekwentnym wyjaśnieniom oskarżonej złożonych, tak w tej sprawie, jak i sprawie IIK 191/13, w której jest pokrzywdzoną, a w których opisuje ona swoją wersję zdarzenia,

oraz związany z powyższym

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, który miał wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 3 kpk) poprzez uznanie, iż pokrzywdzona dwukrotnie zaatakowała oskarżonego, w wyniku czego doznał on zasinienia przedramienia lewego.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca oskarżonej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji – Sądowi Rejonowemu w Bolesławcu. Ponadto wniósł o zasądzenie od oskarżyciela prywatnego na rzecz oskarżonej zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych za I i II instancję.

Osobistą apelację od wyroku złożył również oskarżyciel prywatny, który zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, to jest art. 115 § 2 kk w zw. z art. 1 § 2 kk, poprzez niesłuszne uznanie przez sąd orzekający, że czyn oskarżonej J. M. nie jest przestępstwem z powodu jego znikomej szkodliwości społecznej,

2. obrazę przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia art. 170 § 1 kpk – oddalenie wniosków dowodowych złożonych przez oskarżyciela prywatnego w zakresie powołania biegłego z zakresu sztuk walki w celu ustalenia stopnia niebezpieczeństwa dokonanego ataku na pokrzywdzonego przez oskarżoną J. M. – co spowodowało niewłaściwą ocenę czynu oskarżonej J. M. i potraktowanie sprawy jedynie wynikowo – z pominięciem tych okoliczności, że obrażenia u pokrzywdzonego powstały w wyniku zasłaniania się ręką przed uderzeniem niebezpiecznym narzędziem w głowę i że w sprawie wystąpiło realne zagrożenie życia i zdrowia pokrzywdzonego,

3. błąd w ustaleniach faktycznych mogący mieć wpływ na treść wydanego wyroku – a polegający na pominięciu przez sąd orzekający okoliczności, że zachowanie oskarżonej J. M. w początkowym stadium zdarzenia w dniu 13 września 2012 roku wyczerpało znamiona wykroczenia z art. 77 kw,

4. błąd w ustaleniach faktycznych mogący mieć wpływ na treść wydanego wyroku – a polegający na niewłaściwych ustaleniach sądu związanych z okolicznościami popełnienia czynu przez oskarżoną J. M. i przyjęciu nieprawidłowych ustaleń w zakresie sprowokowania zachowania oskarżonej przez pokrzywdzonego mające postać zwrócenia się przez pokrzywdzonego do oskarżonej przez „Ty” – co miało uzasadniać w ocenie sądu zaatakowanie pokrzywdzonego niebezpiecznym narzędziem – ciężkim metalowym okuciem smyczy przez oskarżoną,

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mającego wpływ na treść wydanego wyroku - pominięcie przez sąd orzekający szeregu ujawnionych i ustalonych w toku postępowania sądowego okoliczności, wskazujących na to, że zachowanie oskarżonej J. M. (m. in. użycie niebezpiecznego narzędzia, kilkakrotnie powtórzony atak, atak determinowany chęcią zemsty i odwetu, atak skierowany w kierunku głowy pokrzywdzonego, znaczne zagrożenie życia i zdrowia pokrzywdzonego, etc.) – skutkujące tym, że sąd błędnie uznał, że czyn oskarżonej mieści się w granicach znikomej szkodliwości społecznej czynu, gdy tymczasem charakter i okoliczności czynu wskazują na to, że jest to czyn o znacznej społecznej szkodliwości.

Podnosząc powyższe zarzuty oskarżyciel prywatny wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy, i skazał oskarżoną J. M. na karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przyjmując wysokość stawki dziennej po 50 PLN oraz wniósł aby na podstawie art. 415 § 7 kpk sąd II instancji zasądził nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego w wysokości 1000 PLN i obciążył oskarżoną J. M. – na podstawie art. 628 pkt 1 kpk – kosztami postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obydwie apelacje są bezzasadne w stopniu oczywistym.

Zupełnie chybiony był zarzut obrazy art. 170 § 1 kpk sformułowany w apelacji oskarżyciela prywatnego.

Niepowołanie biegłego z zakresu sztuk walki było trafne. To Sąd I instancji w oparciu o przeprowadzone dowody a nie biegły ustalał jaki zaistniał stan faktyczny i jakie a przede wszystkim czy w ogóle oskarżyciel prywatny był zagrożony i takiej oceny Sąd Rejonowy dokonał.

Pozostałe zarzuty obu apelacji są w zasadzie zbieżne, sprowadzają się one do błędnej, sprzecznej z art. 7 kpk oceny dowodów jakiej dokonał Sąd I instancji. Każdy z apelujących przedstawia swoją subiektywną ocenę dowodów korzystną bądź dla oskarżonej bądź oskarżyciela. Oceny te są przeciwstawne. Sąd odwoławczy stanowczo stwierdza, że Sąd Rejonowy przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe a dokonując oceny dowodów nie pominął żadnego z nich. Zarzut apelacji obrońcy oskarżonej obrazy art. 92 kpk i art. 410 kpk są bezpodstawne i gołosłowne. Wyrazem tego są pisemne motywy zaskarżonego wyroku gdzie Sąd Rejonowy wskazał na dowody którym dał wiarę i w jakim zakresie oraz te dowody którym wiarygodności odmówił. Uzasadnienie Sądu I instancji sporządzone zostało zgodnie z dyspozycją art. 424 § 1 kpk i zarzut apelacji obrazy tego przepisu jest bezpodstawny.

Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk ani art. 7 kpk. Dokonał wszechstronnej oceny zarówno wyjaśnień oskarżonej jak i zeznań oskarżyciela. Dokonał także oceny pozostałych wszystkich dowodów. W ocenie Sądu Okręgowego ocena ta była logiczna, wszechstronna, swobodna zgodna z doświadczeniem życiowym i wiedzą i jako taka pozostaje pod ochroną art. 7 kpk. Sąd odwoławczy dostrzega rozbieżności w wyjaśnieniach oskarżonej, ale także w zeznaniach pokrzywdzonego. Każde z nich przedstawiało w toku procesu korzystne dla siebie wersje wydarzeń i czyni to również w apelacjach. Sąd I instancji posiłkując się pozostałymi dowodami, w tym dokumentacją medyczną i opiniami biegłych, władny był i uprawniony do dokonania takiej a nie innej oceny wiarygodności oskarżonej i pokrzywdzonego. Sąd odwoławczy ocenę tę akceptuje w całości i przyjmuje jako swoją. Zupełnie nie znajdują oparcia w niczym sugestie obrońcy zwarte w apelacji co do tego, że pokrzywdzony sam dokonał po zdarzeniu uszkodzenia ciała by obciążyć oskarżoną lub doznał obrażeń ciała opisanych w zarzucie w czasie innego zdarzenia.

Prawidłowa ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy uprawniała do dokonania ustaleń faktycznych jakich Sąd ten dokonał. Sąd Okręgowy nie znajduje żadnych podstaw by prawidłowość tych ustaleń faktycznych kwestionować i w pełni je podziela.

Zupełnie nie znajdują oparcia zarzut obrazy art. 115 § 2 kpk. Sąd przypisując oskarżonej spowodowanie u pokrzywdzonego obrażeń ciała w postaci zasinienia przedramienia lewego słusznie uznał, że oskarżona była sprowokowana do takiego zachowania jakie jej przypisano przez tegoż pokrzywdzonego. Bez powodu kopnął jej psa

i zachowywał się arogancko. Oskarżona doznała w czasie zdarzenia poważniejszych obrażeń ciała niż pokrzywdzony i jej obrażenia były efektem działania pokrzywdzonego.

Całokształt okoliczności sprawy a przede wszystkim ocena zachowań obu osób tj. oskarżonej i pokrzywdzonego w trakcie zdarzenia prowadziła do trafnego wniosku, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonej jest znikomy. Trafnie zatem Sąd Rejonowy orzekł o umorzeniu postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 kpk w zw. z art. 162 kk.

Z tych wszystkich względów na podstawie art. 437 § 1 kpk zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Ze względów słuszności nie wymierzono oskarżonej i oskarżycielowi opłat za postępowanie odwoławcze.

AP